

han skal have tjent i en Klasse for at kunne rykke op i en anden osv. Derfor nu det ærede Thing vilde gaae ind paa dette Ændringsforslag, saa troer jeg næsten, at jeg vilde anbefale at forkaste hele Loven; thi at vedtage en Lov med den Bestemmelse, at den ikke skal træde i Kraft, inden en anden Lov eller maaffee en anden og en tredje Lov — thi det kunde jo skee ved forskellige Love — er udfkommen, er i Grunden at vedtage Loven blot pro forma. I ethvert Fald maatte da det sidste Ændringsforslag, Udvalget har stillet, nemlig Forslaget til § 8 om, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Januar 1872, absolut forkastes, thi man kan ikke med nogen Sikkerhed gjøre Regning paa, at den Lov, som de ærede Medlemmer ville have udgivet om Classificationen af Embederne og Candidaternes Rettigheder til Embederne, vil være udfkommen den 1ste Januar 1872. Der er jo i det Hele taget Intet saa uvist og ubestemt som, til hvilken Tid en Lov kan komme ud. Men derhos maa jeg bemærke, at det slet ikke er hensigtsmæssigt at træffe saadanne Bestemmelser ved Lov, idet der ved disse Embeders Classification maa tages allehaande locale Hensyn, og jeg troer, at idetmindste de ældre Medlemmer af Rigsdagen ville være enige om, at det er noget af det Banskelligste for Rigsdagen at give Love, der have locale Forhold at ordne eller støtte sig til locale Dplysninger, der ikke staae til alle Medlemmers Raadighed. Vi havde jo igaar Exempel paa, hvorledes Medlemmer kunde være fuldstændig uenige om saadanne locale Forhold, og dette Exempel vilde i høi Grad gjentage sig, naar vi her skulde discutere om Præsteembedernes Inddeling i Classer. Altsaa den Slags Bestemmelser egne sig ikke til at træffes ved Lov, og jeg seer heller ikke, hvorfor man ikke kan betroe Kongen og hans ansvarlige Ministre at fastsætte et saadant Regulativ, som jo desuden af og til bør kunne forandres uden at sætte hele det besværlige Lovgivningsmaskineri i Bevægelse. — Til § 3 er der stillet to Ændringsforslag, som gaae lige stik mod hinanden. Det vil sees af Lovudkastet, at Paragraphen tænker sig den Valgret, hvorfra Menighedsudvalgene skulde udgaae,

meddeelt ikke alene Mænd, men ogsaa Kvinder, idet det jo bestemmes, at Netten skal tilkomme ikke alene de i Pastoratet bosatte uberygtede Familiefædre og Mandspersoner over 30 Aar i selvstændig Stilling, men ogsaa Enker. Dette er man vistnok kommen til — og det fremgaaer ogsaa af Kirkecommissionens Forhandlinger, at den har havt den samme Anskuelse, — fordi man mener, at det er Familierne, der skulde repræsenteres af disse Valgere, og Enkerne jo fuldt saavel som Mænd repræsentere Familier. Det er imidlertid vist, at, naar man vil medtage Enker, fordi de repræsenterer en Familie eller en Huusstand, saa er der ogsaa ugifte Kvinder, om hvilke det ligeledes maa siges, at de ogsaa repræsenterer Familier eller Huusstande, og dette har bevæget nogle af Udvalgets Medlemmer, iblandt hvilke ogsaa jeg er, til at foreslaae, at ogsaa andre ugifte Kvinder, naar de føre egen Huusstand, skulde have denne Valgret. Jeg skal imidlertid paa egne Vegne — og jeg antager, at ogsaa mine ærede Medforslagsstillere ere nogenlunde enige deri — indrømme, at dette Ændringsforslag maaffee ikke har faaet den allerheldigste Affattelse, saa at det, hvis Thinget overhovedet gaaer ind derpaa, bør affattes paa en anden Maade, der lader det træde tydeligt frem, at det er saadanne ugifte Kvinder, der staae i Spidsen for en Huusstand og repræsenterer den, men ikke saadanne løse og ledige Kvinder, der vel ere i selvstændig Stilling, idet de ikke tjene, men som dog ikke kunne siges at have en Huusstand, der er Tale om. Andre Medlemmer af Udvalget have derimod meent, at det var bedre, for ikke at komme ind paa Spørgsmaal, hvor det kan være meget vanskeligt at trække Grændselinten, at lade Enkerne udgaae af Paragraphen. Jeg holder nu ikke meget stærkt paa det Forslag, hvoraf jeg selv er Medforslagsstiller, men hvis man vil forkaste det, troer jeg dog, at jeg foretrækker, at Enkerne blive staaende i Lovudkastet, idet de jo dog i Reglen maae antages at have baade Huusstand og Børn, og det er ganske naturligt, at Enken paa Børnenes Vegne har Valgret i det her omhandlede Forhold, ligesom Enker jo ved Valgmenighedslo-